

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.748 van 13 augustus 2002
in de zaak A. 82.991/XIV-3517**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. VAN EYCK,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Belgiëlei 187

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

-

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 17 maart 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 december 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 maart 1999;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 22 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 mei 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN EYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 24 december 1996 en zich vluchteling verklaart op 10 augustus 1998; dat op 14 december 1998 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 9 maart 1999 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2. Overwegende dat de raadvrouw van de tweede verwerende partij bij brief van 3 oktober 2001 aan de Raad van State laat weten dat zij afstand doet van de exceptie waarbij wordt gesteld dat de minister van Binnenlandse Zaken geen verwerende partij is;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt :

“A. Schending van Art. 63/3§1 Wet van 15 dec. 1980.

Aangezien het dringend beroep van verzoekster dateert van 17 december 1998, wijl de beslissing a quo pas werd getroffen op 9 maart 1999; dat zulks in strijd is met Art. 63/3§1 van de Vreemdelingenwet hetwelk de Commissaris-generaal maximaal een termijn verleent van 30 dagen om een eerste beslissing te nemen. Dat deze termijn maanden werd overschreden zonder enige verantwoording in de bestreden beslissing van 9 maart 1999.”;

3.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierop als volgt repliceert :

“1. In een eerste middel werpt verzoekster op dat artikel 63/3 § 1 van de wet van 15 december 1980 zou zijn geschonden.

Verweerder wil aanstippen dat de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld voor de afhandeling van een asielaanvraag geen vervalt termijn is, maar een termijn van orde. Termijnen van orde zijn niet voorgeschreven op straffe van nietigheid.

Het eerste middel kan niet worden weerhouden.”;

3.1.3. Overwegende dat de memorie van antwoord van de minister van Binnenlandse Zaken geen verweer ten gronde bevat;

3.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij hier in haar memorie van wederantwoord niets wezenlijks toevoegt aan hetgeen werd gesteld in het verzoekschrift;

3.1.5. Overwegende dat de termijn van dertig dagen waarbinnen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 63/3, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet) in dringend beroep een uitspraak doet over de beroepen die worden ingediend op grond van artikel 63/2, § 1, van de vreemdelingenwet een termijn van orde is; dat de verzoekende partij bovendien niet aantoonde in welke mate het niet naleven van deze termijn van orde haar heeft geschaad; dat het middel niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt :

“B. Bevoegdheidsoverschrijding; schending motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Aangezien vooreerst dient opgemerkt dat het relaas gebracht door verzoekster op het Commissariaat-generaal en aldus samengevat door tegenpartij zelve, gedetailleerd en coherent was; dergelijke wijze van verhoor was op de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn zachts uitgedrukt niet het geval; tegen een sneltempo diende enkele standaardvragen beantwoord zonder enige controle op de vertaling en notering.

De beoordeling van het feitenrelaas door de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing staat evenwel in schril contrast met zijn adequate samenvatting; tav. volgende punten van de beoordeling werd zeer duidelijk een loopje genomen met de motiverings-en zorgvuldigheidsplicht;

- De Commissaris-generaal beweert dat 'uit informatie waarover (hij) beschikt' buitenlanders en staatlozen het Oezbeeks staatsburgerschap kunnen bekomen als ze er gedurende vijf jaar een vaste verblijfplaats hebben ongeacht de origine. Dit op zich wellicht juiste gegeven wordt vervolgens aangewend om volstrekt ten onrechte te stellen dat 'deze informatie' niet strookt met de feiten door betrokkene aangebracht. Deze vergelijking gaat echter helemaal niet op nu men een abstract juridisch gegeven zomaar als zaligmakend extrapoleert om te beweren als zou betrokkene eigen concrete ervaring 'niet stroken'. Het ene heeft evenwel als dusdanig niets te maken met het andere; bedoeld wordt dat betrokkene haar feitelijk wedervaren bracht, nl. dat men haar defacto het staatsburgerschap weigerde stellende dat zij niet geboren was in Oezbekistan en er ook geen twintig jaar verbleef. Precies de informatie waarover het Commissariaat beschikt toont aan dat deze behandeling van verzoekster totaal onwettig was, maar men kan dit gegeven op zich niet als criterium aanwenden om betrokkene ervaring als niet strokend te beschouwen. Als dergelijke logica in asielzaken zou worden doorgetrokken dan zou eenieder die zich beklaagt over onwettelijke behandeling door autoriteiten kunnen afgewezen worden om de eenvoudige reden dat die behandeling niet strookt met de wettelijke regelgeving.. Dergelijke kringredenering is vanzelfsprekend in deze materie uit den boze. Oorlogsmisdaden zouden dus de facto nooit 'stroken' want in strijd met internationaal recht..De realiteit strookt helaas zelden met hoe ze juridisch zou moeten zijn!!

- De Commissaris-generaal haalt ook informatie aan waaruit zou blijken dat er geen systematische vervolging of discriminatie is van Russen in Oezbekistan. De informatie dateert evenwel van 95-96, daar waar betrokkene al in 1993 Oezbekistan verliet en wij thans 1999 zijn; noch voor de ingeroepen feiten noch voor de actuele situatie is de 'informatie' relevant, laat staan actueel. Bijgaand wel een actueel document van 'Human rights Ouzbekistan' aantonend dat reeds van bij de aanvang van de onafhankelijkheid buitenlanders en mensen van niet moslim-afkomst massaal het land hebben verlaten en dat deze evolutie verder aanhoudt!

- Betrokkene heeft ook zeer concreet aangehaald waarom ze pas in 1998 asiel aanvraag; zij rekende op een huwelijk met een Belgische Sovjetjood, doch deze relatie sprong af. Beste bewijs; op 22 september 1998 schonk betrokkene het leven aan haar zoontje welke haar familienaam draagt!

- Omtrent haar problemen in Rusland heeft verzoekster MEER dan alleen 'beledigingen' aangehaald; er werd concreet gesteld dat haar meermaals in verschillende steden de 'inschrijving' werd geweigerd, zijnde een systematische administratieve discriminatie van overheidswege!";

3.2.2. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierop als volgt repliceert :

“2. In een tweede middel werpt verzoekster een schending op van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

2.1. In verband met de beweerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wenst verweerder aan te stippen dat het beginsel hem oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd geconvoceerd voor een interview op het Commissariaat-generaal (CGVS) dat plaatsvond op 24 februari 1999. Tijdens het interview kreeg verzoekster de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij (nieuwe en/of aanvullende) stukken neerleggen en zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Russische taal machtig is. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit een incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid kan niet worden weerhouden. Integendeel, de Commissaris-generaal heeft de beweringen van verzoekster getoetst aan de op het CGVS aanwezige informatie en kwam tot de bevinding dat deze niet strookte met verzoeksters verklaringen. Deze gegevens waarop het Commissaris-generaal zich baseert om tot de in de bestreden beslissing vermelde conclusie te komen staan duidelijk vermeld in die beslissing, en een kopij ervan bevindt zich in het administratief dossier. De Commissaris-generaal heeft zich bij zijn beoordeling niet enkel laten leiden door hetgeen in de Oezbeekse nationaliteitswet staat geschreven omtrent het verkrijgen van het staatsburgerschap van buitenlanders, maar heeft de toepassing van deze nationaliteitswet ook getoetst aan de realiteit. Alzo kwam hij tot de conclusie dat er op het CGVS geen informatie beschikbaar is waaruit zou blijken dat Russen op systematische wijze worden vervolgd (bvb. doordat hen het Oezbeekse staatsburgerschap zou worden geweigerd).

2.2. Verzoekster verwijt de Commissaris-generaal gebruikt te maken van verouderde informatie en hecht aan haar verzoekschrift een 'actueel document' waaruit zou moeten blijken dat sedert de onafhankelijkheid van Oezbekistan veel buitenlanders en personen van niet-moslim afkomst dit land verlaten.

Vooreerst stelt verweerder vast dat hij uit het aangehechte stuk niet kan opmaken wanneer het werd opgesteld. De enige tijdsindicaties die uit het stuk kunnen worden opgemaakt laten verstaan dat het eveneens uit de periode 1995 of 1996 moet dateren.

Daarnaast merkt verweerder op dat hij in de bestreden beslissing niet heeft ontkend dat er veel buitenlanders Oezbekistan verlaten. In de bestreden beslissing worden wel verzoeksters verklaringen omtrent het haar geweigerde Oezbeekse staatsburgerschap in twijfel getrokken.

2.3. Verweerder blijft bij de in de bestreden beslissing weergegeven stelling dat een kans op een huwelijk met een persoon van Belgische nationaliteit geen afdoende reden is om gedurende anderhalf jaar te wachten voor het indienen van een asielaanvraag. Een kans op een huwelijk biedt geen zekerheid omtrent haar verblijfsstatuut. Niets belette verzoekster om direct bij haar aankomst in België, in afwachting van een eventueel huwelijk, de status van vluchteling bij de Belgische autoriteiten aan te vragen.

2.4. Ook herhaalt verweerder de in de bestreden beslissing opgeworpen stelling dat verzoekster in Rusland het voorwerp uitmaakte van beledigingen. Uit het verhoorverslag van haar verklaringen gedaan voor het CGVS blijkt niet haar administratieve problemen in Rusland zouden veroorzaakt zijn door haar afkomst.

Het tweede middel is niet ernstig.”;

3.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij hier in haar memorie van wederantwoord als volgt op repliceert :

“Wat betreft schending motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, het volgende;
2.1 en 2.2.

Het relaas van verzoekster, nl. dat zij als Joods-Russische het staatsburgerschap én een paspoort werd geweigerd omdat zij niet geboren is in Oezbekistan en omdat zij er niet langer dan 20 jaar verbleef, wijst de Commissaris-generaal af omdat het ‘niet strookt’ met zijn informatie. Zo werd het verwoord in de beslissing a quo. Dat de nationaliteitswetgeving niet correct werd toegepast op verzoekster, is inderdaad een deel van de problematiek, doch dit kan men moeilijk weerleggen door loutere verwijzing naar informatie over die nationaliteitswetgeving die haaks staat op de concrete ervaring van verzoekster.

De verdere informatie over niet systematische vervolging van Russen, is op zich gedateerd en weinig overtuigend. Bijgaand nog een recent document over Ouzbekistan dat zelfs expliciet spreekt van 'significant traditional societal discrimination and domestic violence against women(!) en dit naast andere gebruikelijke schendingen van de mensenrechten!

2.3.

Zoals uiteengezet was het de politie zelf die betrokkene aanraade asiel te vragen na haar mislukte kans op een huwelijk met een Belg en de geboorte van haar kindje. Overigens zou het huwelijk met een Belg wel degelijk een perspectief op vast verblijf hebben gegeven gelet op Art. 40 Vreemdelingenwet!

2.4.

Dit punt aangehaald in de memorie van antwoord van de Commissaris-generaal in onderhavige procedure is zelfs regelrecht in strijd met de eigen voorstelling van feiten uit de beslissing a quo waar letterlijk wordt gesteld. Betrokkene zou er (in Rusland) niet langer hebben kunnen verblijven omdat ze er beledigd en gediscrimineerd werd omwille van haar etnie (sic!) en omdat ze er zich niet kon vestigen (resic!).

Het verweer is niet ernstig..”;

3.2.4. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing besluit tot het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van de asielaanvraag; dat hij het kennelijk ongegrond karakter onder meer steunt op volgende overweging :

“Voorts rijzen er vragen omtrent de subjectieve vrees van betrokkene. Zo vraagt ze slechts na anderhalf jaar verblijf in België asiel aan zonder een afdoende reden (kans op huwelijk) te geven voor dit verwijl.”;

Overwegende dat de commissaris-generaal met deze overweging in feite enkel toepassing maakt van artikel 50, eerste lid van de vreemdelingenwet dat stelt dat de vreemdeling die het Rijk binnenkomt of binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden en die de status van vluchteling wenst te verkrijgen, zich op het ogenblik dat hij binnenkomt of althans binnen acht werkdagen nadat hij is binnengekomen vluchteling moet verklaren;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 24 december 1996 het land is binnengekomen zonder in het bezit te zijn van de in

artikel 2 van de vreemdelingenwet voorziene binnenkomstdocumenten; dat zij zich ruim anderhalf jaar later, nl. op 10 augustus 1998 vluchteling heeft verklaard; dat de verzoekende partij dit overigens niet betwist; dat de verantwoording door de verzoekende partij voor het verloop van deze termijn de Raad van State er niet kan toe brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende discretionaire appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door op grond van dit motief te oordelen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat dit motief de bestreden beslissing op zich draagt en dat er geen gegrond middel tegen dit motief werd aangevoerd; dat de overige kritiek in het middel zich derhalve richt tot overtollige motieven, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot overtollige motieven, niet dienstig kan worden ingeroepen; dat het beroep, bij gebrek aan gegrond middel wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien augustus tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

B. COLLIN,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. COLLIN.

G. DEBERSAQUES.